

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl předsedkyní senátu JUDr. Miluší Doškovou a soudkyněmi Mgr. Janou Jurečkovou a Mgr. Evou Šonkovou v právní věci žalobce: **V. Z.**, zastoupeného Mgr. Tomášem Výborčíkem, advokátem se sídlem Huťská 1383, Kladno, proti žalovaným: **1) Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, a **2) Pražská správa sociálního zabezpečení, Územní pracoviště Praha 9**, se sídlem Sokolovská 855/225, Praha 9, proti rozhodnutí žalované 1) ze dne 29. 4. 2010, č. j. 3421-9010-7.4.2010/2193/GA, a proti rozhodnutí žalované 2) ze dne 13. 4. 2010, č. j. 21079/003-9017-22.10.2008/832-47/ma/16557045, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 8. 1. 2014, č. j. 12 Ad 10/2010 - 35,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Odměna ustanoveného advokáta Mgr. Tomáše Výborčíka **s e u r č u j e** částkou 1573 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 60 dnů od právní moci rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Platebním výměrem č. 127/2008 vydaným druhou žalovanou Pražskou správou sociálního zabezpečení dne 7. 2. 2008, bylo žalobci (stěžovateli) uloženo uhradit podle § 20 zákona ČNR č. 589/1992 Sb., o pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti částku 21 367 Kč. Dlužná částka sestávala z penále z doplatku na pojistném za rok 1995 ve výši 11 188 Kč, penále z dlužných záloh na pojistném za rok 1995 ve výši 7119 Kč a penále z dlužných záloh na pojistné za rok 1996 ve výši 3060 Kč.

[2] Dne 2. 12. 2009 byl vydán exekuční příkaz, č. j. 21079/003-9017-22.10.2008/832-29/ma/16557045, k vymožení dlužné částky. Druhá žalovaná rozhodnutím ze dne 13. 4. 2010, č. j. 21079/003-9017-22.10.2008/832-47/ma/16557045, jež je předmětem soudního přezkumu, rozhodla o zastavení exekuce s tím, že částka 21 367 Kč byla dne 9. 4. 2010 zcela uhrazena. Proti rozhodnutí o zastavení exekuce podal stěžovatel odvolání. Rozhodnutím ze dne 14. 6. 2010, č. j. 3421-9011-1.6.2010/3381/Ga, první žalovaná, Česká správa sociálního zabezpečení, zamítla odvolání stěžovatele a napadené rozhodnutí potvrdila.

[3] Platebním výměrem č. 1692/2008, vydaným druhou žalovanou dne 10. 9. 2008, řádně doručeným až dne 24. 7. 2009, byl stěžovateli vyměřen doplatek na pojistném 18 071 Kč a penále z dlužných záloh na pojistné za rok 2007 ve výši 66 Kč, celkem bylo stěžovateli předepsáno uhradit 18 137 Kč. Dne 3. 12. 2009 byl, pod č. j. 41074/050 -9017 -10.03.2009/246A-20/ma/16557045, vydán exekuční příkaz k vymožení dlužné částky. Rozhodnutím ze dne 19. 2. 2010, č. j. 41074/050 -9017 -10.02.2009/246A-32/ma/16557045, rozhodla první žalovaná o zastavení výkonu rozhodnutí s tím, že celá pohledávka byla uhrazena. Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel odvolání, o němž bylo zamítavě rozhodnuto první žalovanou rozhodnutím ze dne 29. 4. 2010, č. j. 3421-9010-7. 4. 2010/2193/GA, které je rovněž předmětem tohoto soudního přezkumu.

[4] Žalobou podanou k Městskému soudu v Praze (dále jen „městský soud“), původně datovanou dne 18. 1. 2010, se stěžovatel domáhal ochrany proti nečinnosti správního orgánu a zrušení rozhodnutí ze dne 29. 4. 2010, č. j. 3421-9010-7.4.2010/2193/GA, ze dne 14. 6. 2010, č. j. 3421-9011-1.6.2010/3381/Ga, ze dne 19. 2. 2010, č. j. 41074/050 -9017 -10.02.2009/246A-32/ma/16557045, exekučního příkazu ze dne 3. 12. 2009 č. j. 41074/050-9017-10.03.2009/246A-20/ma/16557045, rozhodnutí ze dne 13. 4. 2010, č. j. 21079/003-9017-22.10.2008/832-47/ma/16557045, exekučního příkazu ze dne 2. 12. 2009, č. j. 21079/003-9017-22.10.2008/832-29/ma/16557045.

[5] Napadeným rozsudkem městský soud zamítl žalobu proti rozhodnutí první žalované, České správy sociálního zabezpečení ze dne 29. 4. 2010, č. j. 3421-9010-7.4.2010/2193/GA. Soud podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), dospěl k závěru, že správní orgán postupoval v souladu se správním řádem a řízení nebylo zatíženo vadou. Soud odmítl žalobu proti rozhodnutí druhé žalované, Pražské správy sociálního zabezpečení, ze dne 13. 4. 2010, č. j. 21079/003-9017-22.10.2008/832-47/ma/16557045, a to podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s., s tím, že žaloba je nepřipustná, neboť ze spisu nevyplývá, že by stěžovatel podal proti rozhodnutí odvolání. Řízení o všech žalobních návrzích stěžovatele však nebylo vedeno společně, o ochraně proti nečinnosti bylo městským soudem rozhodnuto usnesením ze dne 9. 7. 2013, č. j. 12 A 2/2010 - 57. Rozsudkem ze dne 27. 1. 2012, č. j. 12 Ad 11/2010 - 69, byla zrušena rozhodnutí ze dne 13. 1. 2010 pod č. j. 41074/050-9017-10.03.2009/246A-25/ČE/16557045 a č. j. 21079/003-9017-22.10.2008/832-35/ČE/16557045. Jak bylo rozhodnuto o dalších bodech žaloby není tomuto soudu známo, nicméně výsledek těchto dalších řízení není podstatný pro projednávanou kasační stížnost.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaných

[6] Stěžovatel uplatnil kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a), b) s. ř. s. Nesprávnost napadeného rozsudku spočívá podle něho ve vadném vyměření nedoplatku na pojistném a chybném procesním postupu žalovaných při doručování vydávaných rozhodnutí. Stěžejní nedostatek spatřuje stěžovatel v postupu druhé žalované, Pražské správy sociálního zabezpečení, která správní rozhodnutí a to zejména platební výměr ze dne 10. 9. 2008, č. 1692/2008, nedoručila řádně zmocněnci stěžovatele. Dle přesvědčení stěžovatele, pokud byla v řízení udělena plná moc třetí osobě, je správní orgán povinen doručovat zmocněnci všechny písemnosti. Pokud by, byť i dílčí rozhodnutí, nebo výzva, nebyla zmocněnci doručena, vedlo by to v konečném důsledku k nevykonatelnosti vydaných rozhodnutí. S poukazem na § 73 odst. 4 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, stěžovatel zpochybnil existenci jakéhokoli exekučního titulu.

[7] Podle názoru stěžovatele vadně postupovala druhá žalovaná rovněž při samotném vyměření nedoplatku. Žalovaná 2) na přelomu let 2006/2007 zálohy, které stěžovatel řádně hradil z titulu běžného pojistného, započítávala jako přeplatky na úhradu již promlčeného dlužného pojistného a penále za období let 1992 – 1996. Stěžovatel trval na tom, že takové plnění nelze považovat za přeplatek pojistného podle § 22a odst. 2 zákona č. 589/1992 Sb.; dále trval na tom, že takové započtení na promlčený dluh není možné a jednalo by se o bezdůvodné obohacení. Poukázal na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 7. 7. 2004, sp. zn. Cdo 326/2004.

[8] Stěžovatel zpochybnil postup druhé žalované ve věci exekuce nařízené exekučním příkazem ze dne 3. 12. 2009, č. j. 41074/050-9017-10.03.2009/246A-20/ma/16557045, ačkoli stěžovatelem podaný opravný prostředek proti nařízené exekuci nebyl dosud vyřízen. Žalovaná stěžovatele řádně nepoučila o možnosti podat proti výzvě k uhrazení nedoplatku v náhradní lhůtě (patrně opravný prostředek). Stěžovatel totiž proti výzvě opravný prostředek podal, tento však nebyl vyřízen a do dnešního dne stěžovatel ani nebyl ve věci přezkumu této výzvy vyrozuměn.

[9] Žalovaná 1) Česká správa sociálního zabezpečení se ke kasační stížnosti nevyjádřila. Žalovaná 2) Pražská správa sociálního zabezpečení označila kasační stížnost za nedůvodnou. Ve vztahu k předmětu tohoto řízení uvedla, že na penále za roky 1995 a 1996 ve výši 21 367 Kč byl vystaven platební výměr č. 127/2008 a na doplatek na pojistném za rok 2007 a penále z dlužných záloh za rok 2007 ve výši 18 137 Kč platební výměr č. 1692/2008. Platební výměry nabyly právní moci a nebyla proti nim podána žaloba podle § 72 s. ř. s. Žalovaná zdůraznila, že vždy postupovala v souladu se zákonem, doplatek na pojistném byl vypočten na základě podaného přehledu o příjmech a výdajích OSVČ za rok 2007. Na základě námitek stěžovatele byla provedena kontrola všech jeho plateb a následně mu bylo zasláno sdělení ze dne 12. 2. 2008, kde byly rozepsány veškeré jeho platby a jejich umístění. Žalovaná potvrdila, že po vymožení dlužné částky bylo vydáno napadené rozhodnutí o zastavení výkonu rozhodnutí. Prvá žalovaná v odvolacím řízení rozhodnutím ze dne 14. 6. 2010, č. j. 3421-9011-1.6.2010/3381/Ga, rozhodnutí žalované 2) potvrdila.

III. Právní posouzení Nejvyšším správním soudem

[10] Rozhodnutím ze dne 19. 2. 2010, č. j. 41074/050-9017-10.02.2009/246A-32/ma/16557045, rozhodla druhá žalovaná o zastavení výkonu rozhodnutí o vymožení částky 18 137 Kč (předepsané k úhradě platebním výměrem č. 1692/2008) s tím, že celá pohledávka byla uhrazena. Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel odvolání, o němž bylo zamítavě rozhodnuto prvou žalovanou rozhodnutím ze dne 29. 4. 2010, č. j. 3421-9010-7.4.2010/2193/GA. Napadeným rozsudkem městský soud žalobu zamítl. Ve svém rozhodnutí vyšel ze znění § 73 odst. 4 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků. Základním předpokladem pro vydání výzvy k zaplacení pohledávky v náhradní lhůtě je existence exekučního titulu, kterým se ukládá peněžité plnění. Žalovaná vydala platební výměr podle § 104c odst. 1 zákona ČNR č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, v platném znění. Platební výměr dle § 104f odst. 1 uvedeného zákona je vykonatelný bez ohledu na právní moc, po uplynutí lhůty patnácti dnů. Podmínkou pro vykonatelnost platebního výměru je jeho doručení v souladu s ustanoveními zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění. Platební výměr č. 1692/2008 ze dne 10. 9. 2008, kterým byla žalobci uložena povinnost zaplatit doplatek na pojistném a penále ve výši 18 137 Kč, byl nejprve doručen jen žalobci. Právě tato vada byla důvodem pro zrušení výzvy druhé žalované ze dne 10. 3. 2009 a exekučního příkazu ze dne 7. 4. 2009.

[11] Dne 3. 12. 2009 byl vydán nový exekuční příkaz na částku 18 137 Kč, č. j. 41074/050-9017-10.03.2009/246A-20/ma/16557045, který byl doručen žalobci i jeho zmocněnci. Proti exekučnímu příkazu podal žalobce námitky, o nichž druhá žalovaná rozhodla zamítavě dne 13. 1. 2010. Rovněž rozhodnutí o námitkách bylo dle potvrzení o doručení doručeno jak žalobci (dne 22. 1. 2010), tak i jeho zmocněnci (dne 21. 1. 2010). Městský soud dospěl k závěru, že postup žalované byl souladný se správním řádem, řízení, které vydání napadeného rozhodnutí předcházelo, nebylo zatíženo vadou, která by mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí. Správní orgán postupoval v souladu s § 66 správního řádu, pokud po zaplacení částky nařízenou exekuci zastavil.

[12] Závěr městského soudu ve věci rozhodnutí vydané žalovanou 1) Českou správou sociálního zabezpečení dne 29. 4. 2010, č. j. 3421-9010-7.4. 2010/2193/GA, je správný. K tomu Nejvyšší správní soud dodává, že jak městský soud, tak i Nejvyšší správní soud jsou vázány obsahem podané žaloby, respektive kasační stížnosti a zde vymezenými stížnostními body. Z povahy kasační stížnosti, kdy Nejvyšší správní soud není oprávnou instancí a nerozhoduje o věci samé, vyplývá, že jeho úkolem je zejména přezkoumat závěry městského soudu, které zaujal k jednotlivým skutkovým a právním otázkám. Na tomto místě je třeba poznamenat, že námitky stěžovatele, jak byly formulovány v kasační stížnosti (a před tím i v žalobě) z velké části míjely předmět řízení, neboť mířily především do fází řízení, jež vydání napadených rozhodnutí předcházely, a ve zbytku byly pojaty nanejvýš obecně.

[13] V podané kasační stížnosti stěžovatel nebrojí konkrétními relevantními námitkami proti samotným rozhodnutím o zastavení exekuce, ale zpochybňuje postup správního orgánu při vyměřování nedoplatků na pojistném a následného penále. K tomu Nejvyšší

pokračování

správní soud pouze na okraj připomíná, že vykonávací řízení je samostatným a relativně odděleným typem řízení, které, v případě dobrovolného splnění pravomocně uložené povinnosti, ani nemusí nastat. I samotný výkon rozhodnutí má několik fází, v nichž jsou procesní práva (a povinnosti) účastníků různá, přičemž vznášené námitky lze řešit právě jen ve vztahu k danému úkonu řízení. Existence vykonatelného exekučního titulu se zásadně přezkoumává v okamžiku nařízení exekuce. Od okamžiku jejího nařízení vydáním exekučního příkazu však ještě nedochází k bezprostřednímu výkonu rozhodnutí, k realizaci se přistupuje po právní moci nařízené exekuce.

[14] O zastavení výkonu rozhodnutí rozhodl správní orgán podle § 73 odst. 7 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků ve znění účinném do 31. 12. 2010, ve spojení s § 268 odst. 2 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, podle kterého *výkon rozhodnutí bude zastaven též tehdy, jestliže povinný provedl z vymáhané peněžitě pohledávky oprávněného srážku stanovenou zvláštními předpisy a odvedl tuto srážku příslušnému orgánu, a to v rozsahu, v jakém byl povinen tuto srážku provést.* Za situace, kdy celá pohledávka byla vymožená, nemohla žalovaná rozhodnout jinak, než exekuci zastavit. Soud proto kasační stížnost ve vztahu k výroku I. napadeného rozsudku jako nedůvodnou zamítl.

[15] Pokud jde o výrok II. napadeného rozsudku, jímž městský soud žalobu pro nepřipustnost odmítl podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s § 68 s. ř. s., dospěl soud k závěru, že výrok rozsudku je věcně správný, avšak z jiných důvodů. Městský soud shledal, že stěžovatel nevyčerpal veškeré možnosti nápravy nezákonného rozhodnutí prostředky správního řízení, neboť proti rozhodnutí žalované 2) ze dne 13. 4. 2010, č. j. 21079/003-9017-22.10.2008/832-47/ma/16557045, nepodal odvolání. Stěžovatel však proti rozhodnutí odvolání podal. K poštovní přepravě bylo předáno dne 3. 5. 2010 a doručeno žalované 2) dne 4. 5. 2010. O odvolání rozhodla žalovaná 1) dne 14. 6. 2010 pod č. j. 3421-9011-1.6.2010/3381/Ga, tak, že napadené rozhodnutí potvrdila a odvolání zamítl. Stěžovatel podanou žalobou původně brojil proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. V doplnění žaloby, které soudu došlo dne 21. 5. 2010, uvedl, že požaduje rovněž zrušení rozhodnutí vydaného ve druhém stupni, tedy rozhodnutí o zamítnutí odvolání proti původně napadenému rozhodnutí. Důvod, pro který městský soud žalobu odmítl, tedy nevyčerpání opravných prostředků stěžovatelem, postrádá reálný základ. Jelikož však lhůta pro podání přípustné žaloby proti rozhodnutí odvolacího správního orgánu [žalované 1]) počala běžet teprve dnem jeho doručení stěžovateli (event. jeho zástupci), bylo namístež žalobu podanou dne 21. 5. 2010 odmítnout pro předčasnost podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[16] Nejvyšší správní soud ze shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná. Jelikož v řízení o kasační stížnosti nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s.).

[17] O nákladech řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 60 odst. 2 a § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti a žalované 1) a 2) nemají právo na náhradu

nákladů řízení ze zákona. V řízení soud stěžovateli k jeho žádosti ustanovil zástupcem advokáta podle § 35 odst. 8 s. ř. s., náklady zastoupení stěžovatele, který je osvobozen od soudních poplatků, nese stát (srov. § 35 odst. 8 a § 60 odst. 4 s. ř. s.) Náklady řízení o kasační stížnosti činí odměnu za jeden úkon právní služby a to podání kasační stížnosti podle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). Vzhledem k tomu, že zástupce stěžovatele netvrdil (a tím spíše ani neprokázal), že by se uskutečnila jeho porada s klientem [srov. znění § 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu], nemohl mu soud přiznat odměnu za účtovaný úkon právní služby spočívající v převzetí zastoupení. Výše odměny ve smyslu § 7 bod 3, § 9 odst. 2 advokátního tarifu činí 1000 Kč. Náhrada hotových výdajů dle § 13 odst. 3 vyhlášky činí 300 Kč, celkem 1300 Kč. Ustanovený zástupce je plátcem DPH, a proto mu v souladu s § 35 odst. 8 s. ř. s. soud odměnu zvýšil o 21% DPH. Celková výše přiznané odměny činí 1573 Kč. Soud neshledal důvod ke zvýšení odměny, jak ustanovený zástupce požadoval, s ohledem na tvrzenou časovou náročnost studia spisu. Podle § 12 odst. 1 advokátního tarifu, *u úkonů právní služby mimořádně obtížných, zejména je-li k nim třeba použití cizího práva nebo cizího jazyka, nebo u úkonů právní služby časově náročných může advokát zvýšit mimosmluvní odměnu až na trojnásobek*. Soud připouští, že vzhledem ke značnému počtu podání, je připojený správní spis méně přehledný, v žádném případě však nejde o spis natolik rozsáhlý, aby bylo možno učinit závěr, že služba poskytnutá ustanoveným zástupcem se již vymyká časové náročnosti jiných řízení o kasační stížnosti, a bylo by možné odůvodnit zvýšení přiznané odměny.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. prosince 2014

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu